

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2868/22
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца "ОТР банка Србија" ад Нови Сад, Трг Слободе бр. 7, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА, са последњом познатом адресом у ..., сада непознатог пребивалишта и боравишта, кога заступа привремени заступник Марко Анђелковић Слијепчевић, адвокат из Београда, ул. Рузвелтова бр. 45, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 3549/21 од 5.4.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П 3549/21 од 5.4.2022. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П 3549/21 од 5.4.2022. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени АА да тужиоцу "ОТР банка Србија" ад Нови Сад на име трошкова поступка исплати износ од 290.195,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 793.667,80 динара, са законском затезном каматом на износ главног дуга од 696.348,61 динара, почев од 14.4.2019. године, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 307.109,68 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих

законских разлога предвиђених чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), побијајући је у целисти. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку Апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично основана, само у погледу одлуке о трошковима парничног поступка.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе туженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правни следбеник “Societe Generale Bank Srbija” а.д. Београд, која је, као правни претходник тужиоца, са туженим дана 18.9.2017. године закључила Уговор о готовинском кредиту бр. ... и Уговор о вођењу, одржавању и гашењу текућег рачуна ... Уговор о готовинском кредиту бр. ... туженом, као кориснику кредита, одобрен је кредит у износу од 750.000,00 динара са роком отплате 60 месеци, док је чланом 2 тачка 2.1 уговорена каматна стопа шестомесечни БЕЛИБОР + 8,95% на годишњем нивоу. Чланом 2 став 9 Уговора је предвиђено да се клијент обавезује да отплату кредита врши у 60 месечних анuitета у износу од по 16.951,92 динара, да први доспева 18.9.2017. године а последњи 18.9.2022. године. У случају доцње клијент плаћа затезну камату у складу са позитивним прописима, закључно са датумом потпуне отплате доспелих а неизмирених износа кредита, а банка има право да једнострано раскине уговор у случају да клијент не плати о доспелости било коју обавезу према банци. Према Уговору о отварању, вођењу и гашењу текућег рачуна физичког лица од 13.9.2017. године туженом је отворен динарски рачун под бр. ... и прописани су трошкови текућег одржавања рачуна. Тужилац је дана 12.4.2019. године једнострано отказао наведени уговор о кредиту због неплаћања обавеза о доспелости и позвао туженог да у року од 7 дана измири доспеле, а неизмирене обавезе по уговору о кредиту који на дан 12.4.2019. године износи 791.297,80 динара. Тужени је вршио уплате тужиоцу на име отплате рата кредита, те је на име отплате главног дуга укупно уплатио износ од 53.651,39 динара, с тим што је последња уплата дела рате у износу од 6.668,60 динара извршена дана 21.3.2018. године. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке од 5.4.2021. године, на који странке нису имале примедбе, потраживање тужиоца према туженом по основу Уговора о готовинском кредиту бр. ... и Уговора о отварању текућег рачуна бр. ... на дан 13.4.2019. године износи и то главни дуг 696.348,61 динара, редовна камата 83.041,49 динара, затезна камата 11.907,70 динара и трошкови по текућем рачуну 2.370,00 динара, тако да укупни дуг туженог на дан 12.4.2019. године износи 793.667,80 динара.

Одлучујући о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је нашао да како тужени своје обавезе по закљученим уговорима није измирио, с тим да укупан дуг на

дан 12.4.2019. године а по основу Уговора о готовинском кредиту и Уговора о отварању текућег рачуна износи 793.667,80 динара од чега главни дуг 696.348,61 динара, редовна камата 83.041,49 динара, затезна камата 11.907,70 динара и трошкови по текућем рачуну 2.370,00 динара, према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Радојице Марковића од 5.4.2021. године, који је суд прихватио у целости као јасног, потпуног и у свему израђеног према правилима струке, то је тужилац као поверилац овлашћен да од туженог, као дужника, захтева испуњење обавезе, а тужени је дужан своју обавезу испунити савесно, то је применом одредбе чл 262 ЗОО-а одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Тужиоцу припада право на законску затезну камату на износ главног дуга почев од дана доспећа дуга па до дана исплате, сходно одредби члана 277 став 1 ЗОО-а из којих разлога је првостепени суд усвојио захтев тужиоца за исплатом законске затезне камате, почев од 14.4.2019. године.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности постављеног тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, а на тако утврђено чињенично стање правилно је примењено и материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени, те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд одбио предлог туженог за извођењем доказа вештачењем од стране вештака графолошке струке на околност да ли је тужени потписао предметне уговоре, имајући у виду да је пребивалиште туженог непознато те да исти не може пред судом или судским вештаком графолошке струке дати неспорни узорак потписа ради упоређивања, односно графолошког вештачења, па је извођење доказа на овај начин немогуће.

Неосновани су и жалбени наводи да првостепени суд није извео доказ саслушањем туженог у својству парничне странке, с обзиром на чињеницу да тужени током поступка није био доступан суду, односно његово пребивалиште је непознато те му је с тога и постављен привремени заступник, па извођење доказа на овај начин није ни било могуће.

Без утицаја су на другачију одлуку суда жалбени наводи да првостепени суд није утврдио да ли је кредит пуштен у течај, да ли је исти легао на рачун туженог а имајући у виду да је тужени, према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Радојице Марковића од 5.4.2021. године вршио уплате тужиоцу на име доспелих рата кредита те је уредно уплатио неколико рата и на име отплате главног дуга, укупно уплатио износ од 53.651,39 динара, с тим што је последња уплата дела рате у износу од 6.668,60 динара извршена дана 21.3.2018. године, па је логично да му је кредит пуштен у течај и да је новац преузео.

Цењени су и сви други наводи туженог који су истицани у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари то нису ни

посебно образлагани у смислу одредбе члана 396 став 1 ЗПП-а.

Из изложеног одлучено је као у ставу првом изреке применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Међутим, основано се жалбом туженог побија одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, имајући у виду да је првостепени суд, трошкове парничног поступка досудио увећане са 20% по основу пореза на додату вредност (ПДВ) имајући у виду да је пуномоћник тужиоца регистрован као обвезник ПДВ. Наиме, околност да је пуномоћник тужиоца регистрован као обвезник ПДВ није довољна, већ је он био дужан да достави суду рачун за извршене адвокатске услуге у ком случају би било основано његово тражење на увећање трошкова за износ пореза који је од њега наплаћен. Међутим, како пуномоћник тужиоца у току поступка није доставио рачун за извршену адвокатску услугу који садржи све елементе рачуна прописане одредбом члана 42 Закона о порезу на додату вредност, који је био дужан да достави уз опредељени захтев за накнаду трошкова, као доказ да се ради о стварном трошку који је преваљен на тужиоца, то је његов захтев за увећање на име ПДВ-а неоснован. С тога је решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке ожалбене пресуде морало бити преиначено па је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 290.195,00 динара и то на име састава тужбе и два образложена поднеска у износу од по 11.250,00 динара, заступања на четири одржана рочишта у износу од по 12.750,00 динара, трошкове вештачења у износу 12.000,00 динара, трошкове привременог заступника у износу од 118.973,00 динара, те таксе на тужбу и пресуду у износу од по 37.236,00 динара, све са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно испуњење, односно од дана наступања извршности одлуке, сходно одредбама члана 277 став 1 и 324 став 1 Закона о облигационим односима, обрачунато према Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката важећој у време пресуђења и Таксеној тарифи према вредности предмета спора, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП.

Са свега изложеног, на основу чл. 401 тачка 3 ЗПП-а одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да је тужени успео у другостепеном поступку незнатно, само у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП-а, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић